

Den endelige Prøve af en Redningsbaad kan ikke finde Sted her i Kjøbenhavns Havn eller paa Kjøbenhavns Nhed, den kan kun foretages paa Vesterhavet. Den Prøve, som kan finde Sted her, er en Prøve paa, om Baaden, naar man vender den med Kjølen i Veiret, reiser sig selv igjen, og til at iagttage dette troer jeg virkelig ikke, at der udfordres nogen særlig Sagkundskab. Jeg haader ved tredie Behandling at kunne meddele den ærede Ordfører nærmere Oplysning om, hvorledes man er tilfreds med denne nye Baad paa dens Station. Jeg drifter mig ikke til nu usoberedt at sige noget Bestemt derom, men ganske vist er det Indtryk, jeg har faaet af de mig givne Meddelelser, meget forskjellige fra det, som den ærede Ordfører har faaet. Jeg skal imidlertid, som sagt, til 3die Behandling søge saavidt muligt at fyldestgjøre den ærede Ordførers Forlangende om nærmere Oplysninger angaaende, hvorledes denne Baad har gjort Fyldest.

N. Sage: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet.

N. Sage: Jeg skal ikke strides med den høitagtede Minister om, hvorvidt Danmark har været værdigt repræsenteret paa Udstillingen eller ikke; han har maaffet ganske andre og bedre Rilder at øse af end jeg, men det, jeg har hørt, tyder ikke paa, at det var nogen god Repræsentation. Imidlertid staaer det fast, at dengang der her af Staten blev bevilget 12,000 Rd. for at fremme dette Formaal, blev det udtrykkelig vedtaget, at alle de Udstillere, som havde Raad til at være med, vilde have hver især at betale deres Part af Udgifterne, og at Staten og Private kun stode sammen for at hjælpe de uformuende Udstillere til at sende deres Sager til Paris og faae dem tilbage igjen. At Beløbet forholdsviis ikke var meget stort, lader sig ogsaa forklare af den Omstændighed, at man ikke gjorde nogen almindelig Udbetaling for Forsendelsen, men overlod til alle dem, der selv kunde bære Udgifterne derved,

at betale disse, og, som sagt, kun stød sammen for at betale for de Uformuende. Hvorvidt nu alle de, der kunde betale Udgifterne, virkelig have betalt dem, eller om de gaae ind i den almindelige Regning, som nu er opgjort, veed jeg ikke. Jeg har den største Respekt for den Kjøbenhavnske Industriforening, og den viser jeg desuden bedst derved, at jeg anseer denne Forening for vederhæftig nok til, naar den har paataget sig en Affaire, da selv at afslutte den.

Finantsministeren: Jeg kan ikke give den ærede Ordfører Ret i, at der ikke skulde kunne være Rejsærbighedskrav tilstede, naaget der ikke er noget Rejskrav, og det er netop, fordi det forekommer mig, at der i dette Tilfælde er et saadant tilstede, at jeg igjen har tilladt mig at begjære Ordet for endnu engang at lægge det ærede Thing paa Hjerte ikke denne Gang at følge Udvalgets Fleertal. Situationen er jo denne, at dersom der ikke havde været politiske Vanstækeligheder tilstede, ikke blot af Hensyn til de daværende Statsforhold, men ogsaa af Hensyn til, at man ikke ønskede at forandre en saa nylig givne Lov som denne om Soldvæsenets Lønning, vilde vedkommende Mand have haft denne Gage lovligt i Henshold til Loven, istedetfor at han nu har haft den i Henshold til en Votering i Finantsloven, og dersom Forholdet var blevet ordnet igjennem Loven, vilde han have haft en Rejsforbring. Nu er det, at jeg finder, at det hverken er retfærdigt eller billigt at lade denne Omstændighed gaae ud over Manden og derfor at nedsette hans Pension. Jeg kan saaledes ikke Andet end ret indstændig anmode det ærede Thing om ikke i dette Tilfælde at følge det ærede Fleertal.

Ordføreren: Jeg troer dog, at den høitæredede Finantsminister ikke ganske erindrer det Forslag, som i sin Tid blev stillet af Ministeriet; det gik kun ud paa at forhøje den Lønning, som var tilstaaet Soldforvalteren i Korsør, efter Loven af 11te Marts, med et fast Tillæg af 500 Rd.; det var altsaa 2000 Rd. Men sætter man endog, at han hører til de 5 ældste, saa vilde han desuagtet, dersom